

Διά τον Δημήτρη Βασιλόπουλον, φίλτατον συνάδελφον

*«Οι ορθώς φιλοσοφούντες αποθνήσκουν μελετώσι και
το τεθνάσαι ήκιστα αυτοίς ανθρώπων φοβερόν»*

Πλάτωνος Φαίδων 67e

Εισ το γλυκύ φως της Αναστάσεως, εις τον ύμνον της χαράς και της αγαλλιάσεως διά την νίκην της ζωής, εις την μυσταγωγίαν της αφάτου αγάπης εξέπνευσεν ο Δημήτρης Βασιλόπουλος, κατά τρόπον απλούν, ειρηνικόν, ανώδυνον, εν σιγή, εν μια στιγμή. Έφυγεν από τον αισθητόν κόσμον, όπως φεύγει το φως των αστέρων μέσα εις τας ακτίνας του ήλιου της ανατολής, όπως φεύγει ο ήλιος μέσα εις την πορφύραν της δύσεως, όπως φεύγει ο ύμνος των πουλιών μέσα εις τα ύψη του ουρανού. Έφυγεν εις πλήρη ακμήν, εις την κορύφωση της πορείας του, εις την ολοκλήρωσιν του έργου του, ως ομότιμος καθηγητής, ως εκλεκτός επιστήμων, ως άριστος ιατρός, ως φιλόσοφος, ως στοχαστής, ως ενάρετος άνθρωπος, ως φιλόστοργος πατέρας, ως ποιητής του αγαθού.

Εις την πορείαν των 68 χρόνων ο Δημήτρης έζησεν κατά καρδιακόν τρόπον τα πολυτιμότερα βιώματα της ανθρωπίνης ψυχής, την αγάπην προς τον Θεόν, την πατρίδα, την οικογένειαν, την προσφοράν και αγάπην προς τον πάσχοντα άνθρωπον. Εβίωσεν την διηνεκή δίψαν της μαθήσεως, την χαράν της γνώσεως, τον πυρετόν της επιστήμης, της ερεύνης, την ευφροσύνην της διδασκαλίας, της προσφοράς, τον ενθουσιασμόν της συγγραφής και την καταξίωσιν της δημοσιεύσεως, την έλξιν της αποδοχής νέων ιδεών, το ανατείνον μυστήριον του στοχασμού και της δημιουργικής σκέψεως.

Έζησεν την γλυκείαν ευθύνην του διδασκάλου, του καλού σπορέως, ο οποίος εις τα πανεπιστημιακά αμφιθέατρα και παρά την κλίνην του ασθενούς εμφυτεύει με προσοχήν και ευλάβειαν εις το εύφορον έδαφος της διψώσης νεανικής

ψυχής την αγάπην της γνώσεως, της μαθήσεως, το μεγαλείον της επιστημονικής ευθύνης, την αναγκαιότητα και την αξίαν του επιστημονικού προβληματισμού, την καθαρότητα της επιστημονικής ηθικής, τον σεβασμόν προς την προσωπικότητα του ασθενούς και την επιβεβλημένην μέθεξιν εις τον πόνον και τας προσδοκίας του.

Ἐξήσεν ο Δημήτρης την στοιχειοθέτησιν και την ιχνηλάτησιν πρωτοποριακῶν τομέων των νευροεπιστημῶν, την γενετικήν των νευρολογικῶν παθήσεων, την νευροβιολογίαν, την νευροακτινολογίαν, την εφαρμογὴν της πληροφορικῆς εις την επιστημονικὴν ἔρευναν και διδασκαλίαν, την σύγχρονον μεθοδολογίαν της διδασκαλίας της επιστήμης, την φιλοσοφίαν των νευροεπιστημῶν. Κατεπόνησεν ακαταπαύστως την γραφίδα του διά του πλουσίου και συνεχούς συγγραφικῶν ἔργου του, το οποίον καλύπτει ευστόχως και επικαίρως ὅλον το ευρὺ φάσμα των νευροεπιστημῶν.

Διηύθυνεν επιτυχῶς ἐπὶ δεκαετίαν την αρχαιοτέραν και πλήρη βαρυνούσης παραδόσεως νευρολογικὴν κλινικὴν του Πανεπιστημίου Αθηνῶν, διδάσκων την επιστήμην συνυφασμένην πάντοτε μετὰ της ἀρετῆς. Πράος, συνειτός, εἰρηνικός, ἐπιεικής, υπομονετικός, ἀντικειμενικός, δίκαιος, μεγαλόψυχος, μακρόθυμος, ἄνθρωπος της ἀρμονίας και του μέτρου ἐκράτησεν σταθερῶς εις τας χεῖρας του, ἀνευ ταλαντώσεων, το πηδάλιον της διευθύνσεως κατὰ την συνεχή ἀνοδικὴν πορείαν της κλινικῆς. Ἐνεψύχωνε τους συνεργάτας του εις το ἔργον της ἐρεῦνης και της συγγραφῆς, εις την συμμετοχὴν των εις τα συνέδρια, εις τας επιστημονικὰς εταιρείας, εις τα ἐρευνητικὰ προγράμματα, εις την ἀναζήτησιν ευρητέρων ὀριζόντων γνώσεως και σοφίας.

Ὁ Δημήτρης ἐγνώριζεν να ἀντιμετωπίζη τας δυσκολίας με υπομονήν, σύνεσιν, καρτερίαν και ἐλπίδα, χωρὶς να κάμπτεται, να υποχωρή και να ἀποκλίνη ἀπὸ την πορείαν του. Ἐγνώριζεν να ἀντιμετωπίζη τας ἐπιτυχίας με χαράν, σεμνότητα, αυτοκριτικὴν, αυτογνωσίαν, ταπεινώσιν και ἀπλότητα, χωρὶς οἴησιν και αυτοπροβολήν.

Ἡ σύνεσις, ἡ ευφυΐα, ἡ ευγένεια της ψυχῆς του, ἡ ευπροσηγορία του, ἡ ἀπλότης, ἡ γνησιότης της συμπεριφορᾶς

του και η πάντοτε φιλική και διακριτική στάσις προς τους συναδέλφους του, εθεμελίωσαν επί βράχου την νεοσύστατον νευρολογικήν εταιρείαν, την οποίαν εκόσμησεν και υπηρέτησεν, ως πρώτος πρόεδρος αυτής, επί πενταετίαν.

Μετείχεν εις πολυάριθμα συνέδρια και συνεδύαζεν πάντοτε την μέθεξιν της επιστήμης μετά της βαθείας εκ του σύνεγγυς γνώσεως του λαού και της χώρας, εις την οποίαν πραγματοποιοίετο έκαστον συνέδριον. Ανεκάλυπτεν την φιλοσοφίαν και τας παραδόσεις των Ινδιών, εμελέτα τον πολιτισμόν των Ίνκας εις το Περού, εστοχάζετο επί των διηγήσεων των sagas των βορείων ευρωπαϊκών λαών, αλλά υπέρανω όλων ηγάπα μέχρι αληθούς λατρείας τον Ελληνισμόν, την Ελληνορθόδοξον παράδοσιν, τα αιώνια σύμβολά του ηρωϊσμού, της ανδρείας και της θυσίας, το βάθρον των οποίων προβάλλεται μέσα από τας χιλιετίας της Ελληνικής ιστορίας, εις την οποίαν είχεν εντυφήσει μετά θαυμασμού και ιερότητος.

Η μορφή του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, εδέσποζεν φωταυγής εις την ψυχήν του. Τον συνέδεεν μία μυστική, εσωτερική, υπαρξιακή σχέσις μετά του ανυπερβλήτου αυτού προτύπου της ευθύνης, του ηρωϊσμού και της αυτοθυσίας. Έγραψεν διά τον ήρωα των τειχών της Βασιλεύουσας με κάλαμον ελαίας, εμποτισμένον εις την μελάνην της πίστεως και της ελπίδος

Ο Δημήτρης Βασιλόπουλος, κεκοσμημένος διά πολλών αρετών, εξεδήμησεν εις Κύριον, πορευόμενος την μακαριάν οδόν « επ' ελπίδι αναστάσεως και ζωής αιωνίου».

Παραμένει εν μέσω ημών εν τω προσώπω της εκλεκτής συζύγου του, των θυγατέρων του και των εγγονών του, των προσώπων, τα οποία έζησαν την απέραντον στοργήν και αγάπην του και την άμεσον έκφρασιν των αρετών της ευγενούς ψυχής του.

Εις την αρχαιότητα οι φιλόσοφοι, οι στοχασταί, οι νομοθέται, οι Ολυμπιονίκαί θα εθαύμαζον και θα ηύχοντο δι' εαυτούς, ως κορυφαίαν δωρεάν, την ωραίαν κοίμησιν του Δημήτρη. Σήμερον, οι συνάδελφοι και φίλοι του ενθυμούμενοι τους λόγους του Αγίου Ειρηναίου « ...όνπερ τρόπον το ξύλον της αμπέλου κλιθέν εις την γην τω ιδίω

καιρώ εκαρποφόρησεν και ο κόκκος του σίτου πεσών εις την γην και διαλυθείς, πολλοστός ηγέρθη διά του Πνεύματος του Θεού (ΕΠΙΜ 7,1124)», αναμένοντες και προσκαρτερούντες τους ευχύμους καρπούς της πολυτίμου προσφοράς του εις το βάθος των χρόνων, εις το έργον των μαθητών του, προσευχόμεθα και δεόμεθα εξ άκρας ψυχής όπως η σεπτή μνήμη του Δημήτρη παραμένει αγήρως και αιωνία.

Σταύρος Ι. Μπαλογιάννης
Ομότιμος Καθηγητής Νευρολογίας
Αριστοτελείου Πανεπιστημίου